

— Какво лозата?

— Плаче!

Камбаната забива по-силно, детето се разридава още по-вече, и бедната майка, незнаеща какво да прави, започва да го милва и пита:

— Но защо плачешъ, дете?

— „Кажи на камбанитѣ да млѣкнатъ“!

Разбрала дълбочината на тази малка още душа — високо интеллигентната майка оставя момичето да се наплаче до насита — и съ въздихъ прошепва:

— Ахъ, ти ще страдашъ много въ живота, дете мое.

Не скърбитѣ на свѣта ли е доловила въ камбаннитѣ звуци тази отранно заживѣла детска душа, не сълзитѣ на раненитѣ отъ сждбата ли създания е прозрѣлъ духовния взоръ на детето? Защото въ Магда, Медея, Нора и Маргарита Готие не изплака ли тя по късно сълзитѣ на униженитѣ и оскърбенитѣ въ свѣта?

Но, единъ день — като въ петата симфония на Бетховена — на вратата на такива „чудо-деца“ почуква сждбата. Тя имъ дава знакъ — и ги позовава по пжтя на тѣхното преопределѣние.

*

Дванадесетъ годишна вече — Роза завеждатъ на опера. Въ лѣтния театъръ Люксембургъ. Операта на Масини играе „Травията“. Градината е обкичена съ цвѣтя и разноцвѣтни лампиони. Момичето се любува на пѣстротата на книжнитѣ фенерчата и, нечуло нивга за опера, пита по-голѣмата си сестра.

— Какво е това опера?

— Ще видишъ.

Оркестъра засвирва, ала завесата се не вдига! Чудна работа!

— Защо не вдигатъ завесата?

— Ей сега.

Най-после завесата се вдига, и съвсемъ новъ миръ се разкрива предъ очудения погледъ на поразеното дете. То цѣло стои приковано, поблѣд-